

Nr 256.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 18 § lagen den 4 juni 1913 (nr 159) angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungsbeteckning och lag om ändrad lydelse av 2 § lagen den 9 oktober 1914 (nr 422) angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor; given Stockholms slott den 19 mars 1930.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

1) lag om ändrad lydelse av 18 § lagen den 4 juni 1913 (nr 159) angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungsbeteckning och

2) lag om ändrad lydelse av 2 § lagen den 9 oktober 1914 (nr 422) angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Vilhelm Lundvik.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 18 § lagen den 4 juni 1913 (nr 159) angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungsbeteckning.

Häriigenom förordnas, att 18 § lagen den 4 juni 1913 angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungsbeteckning, vilket lagrum ändrats genom lag den 9 oktober 1914 (nr 423), skall i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

18 §.

Konungen må efter avtal med främmande stat och under förutsättning, att denna lämnar motsvarande skydd för svenska ursprungsbeteckningar, förordna, att de i 2—17 §§ upptagna bestämmelser skola med nedan i andra stycket omförmälda undantag äga tillämpning beträffande införsel i försäljningssyfte av vara, försedd med oriktig ursprungsbeteckning, genom vilken varan direkt eller indirekt anges vara frambragt eller tillverkad i den främmande staten eller å någon inom denna belägen ort, såframt icke den åsatta beteckningen enligt handelsbruk endast tjänar att utmärka varans art (generisk beteckning) eller densamma åtföljes av en beriktigande uppgift av beskaffenhet, som i förordnandet anges.

Beslag å vara med utländsk ursprungsbeteckning skall endast äga rum efter angivelse eller om tullpersonalen finner uppenbart, att oriktig ursprungsbeteckning föreligger. Innan beslagtagen vara må av ägaren utbekommas eller genom det allmännas försorg säljas, skall varan, om den åsatta beteckningen icke utplånas, förses med sådan beriktigande uppgift, varom ovan nämns.

I överenskommelsen — — — stycke sägs.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 2 § lagen den 9 oktober 1914 (nr 422) angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor.

Härigenom förordnas, att 2 § lagen den 9 oktober 1914 angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor skall i nedan angiven del erhålla följande ändrade lydelse:

2 §.

Konungen äge med avseende å främmande stat förordna, att vad i 1 § första och andra styckena stadgas skall äga motsvarande tillämpning i fråga om beteckning, genom vilken, direkt eller indirekt, vara från Sverige eller från annan främmande stat än den, förordnandet avser, angives vara frambragt eller tillverkad i denna, eller vara från ifrågavarande stat angives vara frambragt eller tillverkad å annan inom denna belägen ort än den verkliga ursprungsorten, såframt icke beteckningen enligt handelsbruk endast tjänar att utmärka varans art eller densamma åtföljes av en beriktigande uppgift av beskaffenhet, som i förordnandet angives.

Angående beteckningar — — — är sagd.

Utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 7 mars 1930.

Närvarande:

Statsministern LINDMAN, ministern för utrikes ärendena TRYGGER, statsråden LÜBECK, BESKOW, LUNDBIK, BORELL, VON STEYERN, MALMBERG, LINDSKOG, BISSMARK, JOHANSSON, DAHL.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena och chefen för justitiedepartementet anför chefen för handelsdepartementet, statsrådet Lundvik:

Framställning från patent- och registreringsverket.

»I skrivelse den 29 maj 1925 har patent- och registreringsverket hemställt, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga åtgärder för tillträdande från Sveriges sida av den i Madrid den 14 april 1891 avslutade, sedermera reviderade konventionen angående undertryckande av oriktiga ursprungs-beteckningar å handelsvaror.

Ämbetsverket framhåller därvid till en början, hurusom missbruket med angivande av oriktigt geografiskt ursprung för varor alltmer blivit föremål för lagstiftarens uppmärksamhet såväl här i Sverige som i de flesta främmande kulturländer, samt fortsätter därefter:

För att bereda nödigt skydd mot användande av svenska ursprungs-beteckningar å utländska handelsvaror hade den 9 november 1888 utfärdats en förordning angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungs-beteckning. Denna författning hade sedermera ersatts av en lag den 4 juni 1913, vilken lag med däri den 9 oktober 1914 vidtagen ändring fortfarande vore gällande.

Då det emellertid icke endast vore mot import av obehörigen märkta varor, som föreskrifter ansetts erforderliga, utan ock mot åsättande inom landet av oriktiga ursprungs-beteckningar, hade lagen den 9 oktober 1914 angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungs-beteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor tillkommit.

Det skydd mot användande av oriktiga ursprungs-beteckningar, som gäves genom stadgandena i artikel 10 jämförd med artikel 9 i konventionen om internationellt skydd för den industriella äganderätten, vore mycket begränsat,

ehuru åt berörda stadganden vid konferensen i Washington givits en mera bindande karaktär.

För ett effektivt bekämpande av bruket av oriktiga ursprungsbeteckningar hade internationella överenskommelser på området avslutats. Bland dessa vore framför allt att nämna Madridkonventionen av den 14 april 1891 med däri den 2 juni 1911 vidtagna ändringar.

Sedan patent- och registreringsverket därefter återgivit konventionens innehåll samt angående den närmare innebörden av de olika bestämmelserna i densamma hänvisat till vad patentlagstiftningskommittén därom anført å sid. 39—45 i sitt den 20 september 1911 avgivna betänkande med förslag till lag angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungsbeteckning m. m., omnämner ämbetsverket, vilka stater vid 1925 års ingång vore anslutna till konventionen, samt yttrar vidare:

För att möjliggöra Sveriges anslutning till konventionen hade i de ovan nämnda lagarna av den 4 juni 1913 och den 9 oktober 1914 införts stadganden, i den förra i 18 § och i den senare i 2 §, vilka gäve Konungen härför erforderligt bemyndigande, avpassat efter konventionens bestämmelser.

Beträffande frågan, huruvida anledning för vårt land föreläge att biträda konventionen, ville ämbetsverket erinra därom, att Sveriges ombud vid Madridkonferensen år 1890 i sin den 24 oktober 1890 till Kungl. Maj:t avgivna berättelse över konferensförhandlingarna uttalat såsom sin mening, att det skulle vara fördelaktigt att biträda den föreslagna överenskommelsen. I Sverige användes nämligen ursprungsbeteckningar på exportartiklar i ganska vidsträckt omfattning dels ensamma dels i förening med varumärken. Dylika svenska ursprungsbeteckningar förekomme t. ex. å järn, järnmanufaktur, trä, trämassa, tändstickor och smör. Nästan i fråga om alla dessa artiklar hade under senare åren förekommit klagomål över att de å dem begagnade ursprungsbeteckningarna obehörigen använts i utlandet, utan att de inhemska fabrikanterna kunnat stävja dessa missbruk.

Vad sålunda anförts ägde fortfarande sin fulla giltighet, och någon väsentlig rättelse i det överklagade missförhållandet torde icke vara att förvänta, utan att Sverige å sin sida beviljade skydd för utländska ursprungsbeteckningar.

Av patentlagstiftningskommitténs ovan nämnda betänkande framginge, att till kommittén överlämnats en av svenska handelskammaren i London hos Kungl. Maj:t gjord framställning om vidtagande av åtgärder för Sveriges anslutning till Madridkonventionen, och att kommerskollegium i sitt underdåniga utlåtande över nämnda framställning uttalat, att med hänsyn till den utveckling, vari industrien i vårt land vore stadd, det syntes kollegium angeläget att genom internationella överenskommelser bereda skydd såvitt möjligt jämväl i utlandet åt alster av svensk industri mot obehörig konkurrens.

Patent- och registreringsverket vore av den bestämda uppfattningen, att en anslutning till Madridkonventionen skulle vara till avgjord fördel för industrien inom vårt land och befordra lojala affärsförbindelser med utlandet.

I ärendet
avgivna utlåtanden.

Över patent- och registreringsverkets framställning har kommerskollegium avgivit infordrat utlåtande samt därvid tillika överlämnat av kollegium införskaffade yttranden i ärendet från fullmäktige i järnkotoret, styrelsen för Sveriges allmänna exportförening, Stockholms handelskammare, Skånes handelskammare, handelskammaren i Göteborg, Sveriges köpmannaförbund och aktiebolaget vin- & spritcentralen.

Fullmäktige i järnkotoret vitsorda i sitt yttrande vad patent- och registreringsverket anfört rörande förekomsten av oriktig ursprungsbeteckning å svensk vara vid försäljning i utlandet. Det hade i dylika fall visat sig vara förenat med stora svårigheter att vinna rättelse härutinnan, enär gällande svenska lagbestämmelser till skydd för järnstämplor ej kunnat tillämpas i annat land än sådant, där den ifrågakommande stämpeln registrerats. Det syntes alltså fullmäktige, att ett tillskapande av internationella skyddsbestämmelser i förevarande hänseende skulle kunna lända den svenska järnindustrien till nytta. Fullmäktige ville på grund härav förorda en anslutning från Sveriges sida till konventionen i fråga.

Styrelsen för Sveriges allmänna exportförening meddelar som sin uppfattning, att Sverige har det största intresse att biträda en överenskommelse av förevarande slag, då den svenska exportindustriens alster på grund av sitt goda namn ofta vore utsatta för förfalskningar på de utländska marknaderna. Det vore därför att hoppas, att de länder, som ej redan anslutit sig till Madridkonventionen, fortast möjligt skulle finna med sina intressen förenligt att så göra, ty först genom en universell överenskommelse bleve det möjligt att genomföra ett effektivt skydd mot falska ursprungsbeteckningar.

Stockholms handelskammare och *handelskammaren i Göteborg* äro i likhet med patent- och registreringsverket av den åsikten, att en anslutning till Madridkonventionen skulle vara till avgjord fördel för industrien inom vårt land och befördra lojala affärsförbindelser med utlandet, samt tillstyrka därför ämbetsverkets framställning.

Skånes handelskammare anför huvudsakligen följande:

Att, såsom patent- och registreringsverket upplyst, ursprungsbeteckningar och märken på svenska exportvaror allt fortfarande obehörigen användes i utlandet, vore med hänsyn till våra exportartiklars i regel höga kvalitet fullt förklarligt. Handelskammaren ansåge sig ej fullt i stånd att bedöma, huruvida Madridkonventionen innefattade tillräckligt skydd mot obehörigt begagnande av ursprungsbeteckningar. I viss mån vore detta givetvis beroende av dess tillämpning i respektive konventionsländer. En omständighet, som härvidlag dessutom syntes böra beaktas, vore den, att vissa betydande industriländer ännu ej anslutit sig till konventionen. Som likväl de betänkligheter, vilka tidigare avhållit vissa länder härifrån, ej numera torde vara till finnandes, vore det väl möjligt, att en mera allmän tillslutning kunde påräknas. Med

hänsyn till den ovan uttalade angelägenheten av att skydda exportindustriens alster på den utländska marknaden funne sig handelskammaren därför böra tillstyrka, att Sverige tillträdde Madridkonventionen.

Sveriges köpmannaförbund yttrar:

Förbundet, som städse hävdad den uppfattningen, att utslag av ohederlig konkurrens borde undertryckas, och som ansåge här ifrågavarande företeelser jämväl kunna inrangeras bland ohederliga konkurrensmetoder, vore fullt ense med patent- och registreringsverket om behovet av åtgärder på området. Det torde nämligen ej råda tvivel därom, att våra välkända svenska kvalitetsbeteckningar i stor utsträckning missbrukades av utländska konkurrenter till förfång för vårt lands industri. Skulle effektiv rättelse härutinnan kunna ernås, vore det emellertid likaledes klart, att vi själva måste ikläda oss vissa förpliktelser mot andra länder. En internationell överenskommelse till ömsesidigt skydd torde därför erfordras, och då en sådan redan föreläge i den s. k. Madridkonventionen, ansåge förbundet för sin del önskligt, att nämnda konvention bleve biträdd av vårt land.

Aktiebolaget vin- & spritcentralen meddelar, att bolaget, för vars verksamhet det vore en ledande princip att aldrig tillhandahålla av bolaget försålda varor annorledes än under fullt riktig och ärlig ursprungsbeteckning, icke har något att erinra mot eventuell anslutning från Sveriges sida till ifrågavarande konvention.

För egen del förklarar sig *kommerskollegium* under hänvisning till de uttalanden för anslutning till konventionen, som återfunnes i de till kollegium inkomna yttrandena, från synpunkten av den svenska handels och industriens intressen biträda patent- och registreringsverkets hemställan.

Den i Paris den 20 mars 1883 avslutade och sedermera vid skilda konfe- *Departements-*
chefen.
renser, nämligen i Bryssel år 1900, i Washington år 1911 och i Haag år 1925, reviderade internationella konventionen för skydd av den industriella äganderätten (den s. k. Pariskonventionen), vilken biträtts av de flesta europeiska stater, däribland Sverige, och även åtskilliga utomeuropeiska länder, innehåller — på sätt redan i det föregående antytts — vissa bestämmelser mot användande av oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror. Emellertid äro nämnda bestämmelser av mycket begränsad räckvidd, i det att desamma enligt sin ursprungliga lydelse och likaså enligt den avfattning, de erhållit å Washingtonkonferensen, endast avse förbud mot användande av oriktig ursprungsbeteckning, bestående i namnet å en bestämd plats, såframt detta namn utgör tillägg till ett uppdyktat eller i bedräglig avsikt lånat handelsnamn. Dessutom hava i enlighet med uttalanden, som gjorts å olika konferenser mellan ombud för de till konventionen anslutna stater, ifrågavarande bestämmelser ansetts ej vara ovillkorligen bindande för konventionsstaterna utan blott innefatta önskemål. Också sakna

flera av nämnda stater motsvarande föreskrifter i sina lagstiftningar. Så är bland annat förhållandet med vårt land. Huruvida anledning numera finnes att hos oss införa dylika stadganden, är ett spörsmål, som torde böra upptagas till behandling först i sammanhang med frågan om biträdande i allmänhet från Sveriges sida av de beslut rörande vissa ändringar i Pariskonventionen, som fattades vid ovannämnda konferens i Haag; i nu förevarande bestämmelser gjordes då det tillägg, att med ortsnamn likställdes namnet å ett land, därest detta namn användes i ovan angiven förbindelse.

Redan å en konferens i Rom år 1886 hade försök gjorts att i Pariskonventionen införa generella, såvitt möjligt effektiva stadganden i föreliggande ämne. Då detta försök dock ej ledde till avsett resultat, valde de stater, vilka särskilt intresserade sig för frågans lösning, en annan väg härför, i det de sökte åvägbringa en separatöverenskommelse mellan de länder, som kunde vara därtill villiga, för ömsesidigt skydd av ursprungsbeteckningar, hänvisande å något bland dem. Resultatet härav blev, efter förhandlingar å särskilda konferenser i Madrid under åren 1890 och 1891, ifrågavarande den 14 april 1891 avslutade och sedermera å konferenserna i Washington och Haag reviderade konvention angående undertryckande av oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror. Denna separatöverenskommelse går i sina bestämmelser väsentligt längre än Pariskonventionen, i det att genom den förra skydd gives mot användande av vilken som helst oriktig ursprungsbeteckning, hänförande sig till något av de kontraherande länderna, men har å andra sidan biträts endast av bortåt hälften bland de till Pariskonventionen anslutna länder, nämligen — vid tiden för Haagkonferensen — av Brasiliens förenta stater, Cuba, fria staden Danzig, Frankrike, Marocko, Portugal, Schweiz, Spanien, Stora Britannien, Syrien och Libanon, Tjeckoslovakien, Tunis samt Tyskland. Ändringsbesluten i Haag skulle, enligt art. 6 i konventionen, av de dåvarande signatärmakterna ratificeras senast den 1 maj 1928. Möjlighet finnes dock, enligt art. 5, såväl för dem bland sagda makter, vilka eventuellt underlåtit sådan ratifikation, som för stater, vilka ej förut anslutit sig till konventionen, att jämväl efter ratifikationstidens utgång göra detta. Översättning av konventionen dels i dess lydelse enligt Washingtonkonferensens beslut och dels i dess lydelse enligt besluten i Haag torde böra såsom bilaga A fogas vid statsrådsprotokollet i detta ärende.

På sätt patent- och registreringsverket i sin skrivelse erinrat, har i den svenska lagstiftningen mot användande av oriktiga ursprungsbeteckningar — lagen den 4 juni 1913 (nr 159) och lagen den 9 oktober 1914 (nr 422) — upptagits bestämmelser, avsedda att möjliggöra Sveriges anslutning till Madridkonventionen. Ämbetsverkets hemställan om vidtagande av slutliga åtgärder för sådan anslutning finner jag mig, med hänsyn till vad i ärendet förekommit, böra biträda. Såsom från skilda håll betonats, skulle genom det skydd, som konventionen tillförsäkrar, väsentliga fördelar komma att beredas svensk industri och handel. Ett stävjande av det slag av illojal konkurrens, varom här är fråga, kan icke vara annat än önskvärt, detta jämväl ur den köpande allmänhetens synpunkt. Några alltför betydande svårigheter vid uppfyllan-

det av de genom konventionen åtagna förpliktelser mot övriga anslutna stater synas ej heller vara att befara. Redan vid tillkomsten av vår nuvarande lagstiftning i ämnet hava ju för övrigt dessa fördelar och svårigheter vägt mot varandra. Ett beslut av Kungl. Maj:t i den riktning, som jag förordat, skulle endast innebära ett förverkligande av vad statsmakterna då avsett. Enligt vad jag inhämtat är ett tillträdande av konventionen ifrågasatt även i våra grannländer Danmark och Norge. Och vad angår Finland genomfördes där år 1924 en lagstiftning i ämnet, nära anpassad efter konventionens bestämmelser.

Emellertid har, såsom förut nämnts, Madridkonventionen efter avlåtandet av patent- och registreringsverkets skrivelse undergått vissa ändringar å konferensen i Haag. De då fattade besluten hava enligt ingångna meddelanden numera ratificerats eller efter ratifikationstidens utgång biträtts av följande bland de äldre signatärmakterna, nämligen av Brasiliens förenta stater, Schweiz, Spanien med spanska protektoratet i Marocko, Stora Britannien med Norra Irland, Trinidad och Tobago samt Tyskland. I förhållande till dessa stater lär det alltså vara konventionen i dess nya avfattning, vars tillträdande för Sveriges del bör ifrågakomma. Med hänsyn till de i Haag beslutade ändringarnas relativa oväsentlighet torde det vidare få anses för sannolikt, att de inom en icke avlägsen framtid komma att godkännas jämväl av de andra äldre signatärmakterna, varjämte Polen, som förut stått helt utom konventionen, ävensom fristaten Irland nu anslutit sig till densamma.

Det är då nödigt att tillse, huruvida Haagbesluten påkalla någon jämkning i de hos oss gällande lagarna på området. Allenast med en av ändringarna i konventionen, nämligen den i art. 3 vidtagna, torde detta vara förhållandet. Berörda ändring går ut därpå, att neutralisering av en oriktig ursprungsbeteckning ej ovillkorligen behöver ske på det särskilda sätt, som konventionen enligt dess äldre lydelse föreskriver, nämligen genom angivande av det verkliga ursprungslandet eller den verkliga ursprungsorten, utan även kan ske annorledes, blott varje misstag i fråga om varornas verkliga ursprung därigenom uteslutes. Det hittillsvarande tvånget att direkt angiva, varifrån en oriktigt märkt vara härstammade, ansågs enligt uttalanden å Haagkonferensen ofta kunna strida mot viktiga merkantila intressen; det borde vara nog, om det angäves, att varan icke vore av det ursprung, varå den oriktiga beteckningen hänvisade. Den vidtagna ändringen är alltså att förstå så, att det gör till fyllest med vilken som helst neutraliserande uppgift, ägnad att förebygga varje vilseledande genom den oriktiga ursprungsbeteckningen. Några betänkligheter lära näppeligen böra möta mot en sådan lagstiftning. Olika neutraliserande tillägg kunna tänkas enligt den nya konventionsbestämmelsen. Mest betryggande äro de förut obligatoriskt föreskrivna eller ock en sådan direkt neutraliserande uppgift som 'icke engelsk (fransk, tysk etc.) tillverkning'. Sistnämnda neutraliseringssätt kan dock mången gång verka egendomligt och ur affärssynpunkt mindre tilltalande. Beteckningen 'import' på en i England tillverkad, med tysk ursprungsbeteckning försedd vara, som infördes till Sverige, är icke tillräcklig, då ju 'import' i detta fall för en svensk

köpare ej tydligt angiver, att varan är av annat ursprung än tyskt, utan endast att den icke härrör från Sverige.

Då emellertid icke alla de förutvarande signatärmakterna ännu biträtt den nya konventionen, och till följd därav, jämlikt art. 6, konventionen i dess tidigare avfattning fortfarande gäller i förhållande till dylik stat, torde åt den svenska lagstiftningen i ämnet böra givas ett sådant innehåll, att vårt land kan biträda konventionen såväl enligt dess förra som enligt dess nya lydelse. De i 18 § i lagen den 4 juni 1913 och 2 § i lagen den 9 oktober 1914 upptagna stadgandena om sättet för neutralisering synas därför böra avfattas så, att Konungen efter omständigheterna äger bestämma den neutraliserande uppgiftens beskaffenhet och alltså i fråga om vissa stater kan låta den ena konventionstexten och beträffande vissa stater den andra vinna tillämpning på denna punkt.

I enlighet med vad jag sålunda anfört har jag låtit inom handelsdepartementet utarbeta förslag dels till *lag om ändrad lydelse av 18 § i lagen den 4 juni 1913 (nr 159) angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungsbeteckning* och dels till *lag om ändrad lydelse av 2 § i lagen den 9 oktober 1914 (nr 422) angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor.*»

Föredraganden uppläser herefter ifrågavarande båda lagförslag, vilka äro av den lydelse bilagorna B och C vid detta protokoll utvisa, samt hemställer, att lagrådets utlåtande över förslagen måtte för det i § 87 regeringsformen angivna ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall.

Ur protokollet:
Einar Engelstedt.

Bilaga A.

Madridkonventionen

den 14 april 1891

angående

undertryckande av oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror.*(Vid konferensen i Washington år 1911 beslutad lydelse.)**(Vid konferensen i Haag år 1925 beslutad lydelse.)*

Undertecknade, vederbörligen be-
myndigade av sina respektive regerin-
gar, hava enhälligt beslutat följande
text, som skall ersätta den i Madrid
den 14 april 1891 undertecknade över-
enskommelsen, nämligen:

Undertecknade, vederbörligen be-
myndigade av sina respektive regerin-
gar, hava enhälligt beslutat följande
text, som skall ersätta överenskom-
melsen i Madrid den 14 april 1891, re-
viderad i Washington den 2 juni 1911,
nämligen:

Artikel 1.

Varje vara, som bär en oriktig ursprungsbeteckning, varigenom ett av de
kontraherande länderna eller en plats, belägen inom något av dessa, direkt
eller indirekt angives såsom ursprungsland eller ursprungsort, skall tagas i
beslag vid införsel till något av nämnda länder.

Beslag skall likaledes verkställas inom det land, där den oriktiga ursprungs-
beteckningen anbragts, eller inom det land, i vilket den med den oriktiga be-
teckningen försedda varan blivit införd.

Om lagstiftningen i något land icke medger beslag vid införseln, skall så-
dant beslag ersättas med införsel förbud.

Därest lagstiftningen i något land ej medger beslag inom landet, skall
sådant beslag ersättas med sådan talan och sådana medel, som det ifrågavarande
landets lag i jämförliga fall tillförsäkrar landets egna undersåtar.

*I saknad av särskilda rättsmedel
till undertryckande av oriktiga ur-
sprungsbeteckningar skola de rätts-
medel, som finnas givna genom mot-
svarande bestämmelser i lagarna om
varumärken eller handelsnamn, vinna
tillämpning.*

Artikel 2.

Beslag skall äga rum på begäran
av vare sig allmän åklagare eller vil-
ken som helst behörig myndighet, t.
ex. tullmyndighet, eller någon måls-
ägande, enskild person eller bolag, i

Artikel 2.

Beslag skall äga rum på föranstal-
tande av tullmyndighet, som har att
omedelbart underrätta vederbörande,
fysisk eller juridisk person, för att
sätta honom i tillfälle att, om han så

(Vid konferensen i Washington år 1911 beslutad lydelse.) (Vid konferensen i Haag år 1925 beslutad lydelse.)

enlighet med varje lands inhemska lagstiftning.

önskar, ordna (régulariser) det intermistiskt lagda beslaget; i varje fall skall allmän åklagare eller vilken som helst annan behörig myndighet kunna påyrka beslag, vare sig på begäran av någon målsägande eller ex officio; sakens behandling skall då fortgå i vanlig ordning.

Myndigheterna skola icke vara skyldiga att verkställa beslag å transitogods.

Artikel 3.

Förevarande bestämmelser utgöra ej hinder därför, att säljaren angiver sitt namn eller sin adress å varor, som härstamma från ett annat land än det, inom vilket varorna försäljas; men skall i detta fall adressen eller namnet åtföljas av en noggrann och med tydliga bokstäver anbragt uppgift om det land eller den plats, där varorna tillverkats eller frambragts.

Artikel 3.

Förevarande bestämmelser utgöra ej hinder därför, att säljaren angiver sitt namn eller sin adress å varor, som härstamma från ett annat land än det, inom vilket varorna försäljas; men skall i detta fall adressen eller namnet åtföljas av en noggrann och med tydliga bokstäver anbragt uppgift om det land eller den plats, där varorna tillverkats eller frambragts, eller ock av annan uppgift, tillräcklig för att utesluta varje misstag i fråga om varornas verkliga ursprung.

Artikel 4.

Domstolarna i varje land skola hava att bedöma, vilka beteckningar på grund av sin allmänna karaktär icke äro underkastade bestämmelserna i denna överenskommelse, dock att ursprungsbeteckningar för vinodlingsprodukter ej inbegripas i det uti denna artikel omförmälda undantag.

Artikel 5.

De stater, tillhörande unionen för skydd av den industriella äganderätten, vilka ej hava deltagit i förevarande överenskommelse, skola på begäran äga att ansluta sig till densamma i den ordning, artikel 16 av den allmänna konventionen (konventionen den 20 mars 1883 för skydd av den industriella äganderätten) föreskriver.

Bestämmelserna i artikel 16 bis i unionskonventionen äga tillämpning å förevarande överenskommelse.

Artikel 6.

Föreliggande överenskommelse skall ratificeras och ratifikationerna skola deponeras i Washington senast den 1 april 1913.

Artikel 6.

Föreliggande akt skall ratificeras och ratifikationerna skola deponeras i Haag senast den 1 maj 1928.

(Vid konferensen i Washington år 1911 beslutad lydelse.) (Vid konferensen i Haag år 1925 beslutad lydelse.)

Den skall träda i kraft en månad efter utgången av denna tidsfrist och hava samma gällande kraft och varaktighet som den allmänna konventionen.

Den skall mellan de länder, som ratificerat densamma, träda i kraft en månad efter nämnda dag och hava samma gällande kraft och varaktighet som den allmänna konventionen. Om den emellertid förut ratificerats av minst sex länder, skall den träda i kraft mellan dessa länder en månad efter det deponeringen av den sjätte ratifikationen meddelats dem genom den schweiziska förbundsregeringen och för de länder, som ratificera senare, en månad efter notifikationen om varje av dessa ratifikationer.

Denna akt skall, vad angår förhållandet mellan de länder, som ratificerat densamma, ersätta den i Madrid den 14 april 1891 avslutade och i Washington den 2 juni 1911 reviderade överenskommelsen. Denna sistnämnda skall fortfarande gälla i förhållande till de länder, som icke ratificerat förevarande akt.

Till bekräftelse härav hava vederbörande ombud undertecknat denna överenskommelse.

Vilket skedde i *Washington*, i ett exemplar, den 2 juni 1911.

Vilket skedde i *Haag*, i ett exemplar, den 6 november 1925.

(Underskrifter.)

(Underskrifter.)

Förslag

till

L a g

**om ändrad lydelse av 18 § i lagen den 4 juni 1913 (nr 159) angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungs-
beteckning.**

Härigenom förordnas, att 18 § i lagen den 4 juni 1913 angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungs-beteckning, vilket lagrum ändrats genom lagen den 9 oktober 1914 (nr 423), skall i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

18 §.

Konungen må efter avtal med främmande stat och under förutsättning, att denna lämnar motsvarande skydd för svenska ursprungs-beteckningar, förordna, att de i 2—17 §§ upptagna bestämmelser skola med nedan i andra stycket om-förmälda undantag äga tillämpning beträffande införsel i försäljningssyfte av vara, försedd med oriktig ursprungs-beteckning, genom vilken varan direkt eller indirekt angives vara frambragt eller tillverkad i den främmande staten eller å någon inom denna belägen ort, såframt icke den åsatta beteckningen enligt handelsbruk endast tjänar att utmärka varans art (generisk beteckning) eller densamma åtföljes av en beriktigande uppgift av beskaffenhet, som i förord-nandet angives.

Beslag å vara med utländsk ursprungs-beteckning skall endast äga rum efter angivelse eller om tullpersonalen finner uppenbart, att oriktig ursprungs-be-teckning föreligger. Innan beslagtagna vara må av ägaren utbejmmas eller genom det allmännas försorg säljas, skall varan, om den åsatta beteckningen icke utplånas, förses med sådan beriktigande uppgift, varom ovan nämns.

I överenskommelsen — — — stycke sägs.

Denna lag träder i kraft genast efter utfärdandet.

Bilaga C.

Förslag

till

L a g

om ändrad lydelse av 2 § i lagen den 9 oktober 1914 (nr 422) angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor.

Härigenom förordnas, att 2 § i lagen den 9 oktober 1914 angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor skall i nedan angiven del erhålla följande ändrade lydelse:

2 §.

Konungen äge med avseende å främmande stat förordna, att vad i 1 § första och andra styckena stadgas skall äga motsvarande tillämpning i fråga om beteckning, genom vilken, direkt eller indirekt, vara från Sverige eller från annan främmande stat än den, förordnandet avser, angives vara frambragt eller tillverkad i denna, eller vara från ifrågavarande stat angives vara frambragt eller tillverkad å annan inom denna belägen ort än den verkliga ursprungsorten, såframt icke beteckningen enligt handelsbruk endast tjänar att utmärka varans art eller densamma åtföljes av en beriktigande uppgift av beskaffenhet, som i förordnandet angives.

Angående beteckningar — — — är sagd.

Denna lag träder i kraft genast efter utfärdandet.

Protokoll, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 15 mars 1930.

N ä r v a r a n d e :

justitieråden STENBERG,
APPELBERG,
TISELIUS,
regeringsrådet SÖDERWALL.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet den 7 mars 1930, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen angivna ändamålet inhämtas över upprättade förslag till *lag om ändrad lydelse av 18 § i lagen den 4 juni 1913 (nr 159) angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungsbeteckning* och *lag om ändrad lydelse av 2 § i lagen den 9 oktober 1914 (nr 422) angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor.*

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av revisionssekreteraren Emil Sandström.

Lagrådet fann förslagen icke föranleda annan erinran än att, då anledning saknades att låta lagarna träda i kraft omedelbart efter utfärdandet, de härom meddelade bestämmelserna, vilka för övrigt icke avfattats på numera brukligt sätt, borde uteslutas.

Ur protokollet:
Ragnar Kihlgren.

Utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 19 mars 1930.

N ä r v a r a n d e :

Statsministern LINDMAN, ministern för utrikes ärendena TRYGGER, statsråden LÜBECK, BESKOW, LUNDBIK, BORELL, VON STEYERN, MALMBERG, LINDSKOG, BISSMARK, JOHANSSON, DAHL.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena och chefen för justitiedepartementet anmäler chefen för handelsdepartementet, statsrådet Lundvik, lagrådets den 15 mars 1930 avgivna utlåtande över de den 7 i samma månad till lagrådet remitterade förslagen till *lag om ändrad lydelse av 18 § lagen den 4 juni 1913 (nr 159) angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungsbeteckning* och *lag om ändrad lydelse av 2 § lagen den 9 oktober 1914 (nr 422) angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor.*

Föredraganden hemställer, att ur de remitterade förslagen måtte i enlighet med lagrådets erinran uteslutas bestämmelserna om tiden för lagarnas ikraftträdande samt att förslagen, vilka i övrigt av lagrådet lämnats utan anmärkning, måtte med denna ändring och några smärre, av honom angivna jämkningar av redaktionell natur genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Elin Rydeberg.